

Szegő Andorné Édesanyja

1983-ban készült a kép a fiam esküvőjén. Anyám és Antal bácsi testvérének a lánya látható rajta.

Nagyapám nagyon vallásos volt. Ortodox, kóser konyhával, amit Malvin néni vitt. Anyám azért nem volt parókás, de az élet szombaton leállt, minden ünnepet megtartottunk. Rózsi nagynénémnél hasonlóképpen. Ők sem voltak abszolút ortodoxok, de apuka miatt -- így hívták a nagyapámat -- muszáj volt. Például télen korán jött be pénteken a szombat, és olyankor az üzletük még tele volt vevővel, a kalapokat sem fejezték még be a műhelyben. Négy órakor félig lehúzták a redőnyt, hogy úgy lássék, hogy mindjárt zárnak. A nagyapám indult a templomba, és végigzörgette a redőnyöket, hogy "Rózsi, son sabesz". És akkor megnyugodva továbbment, mert most már biztos be fogják zárni az üzletet. A péntek esti vacsora szent volt, mindenki ott volt az Óvoda téri lakásban. A

széder is mindig itt volt. Ebből 1945 után semmi nem maradt meg. Anyunál annyi, hogy gyertyát gyújtott minden péntek este. De a szombatot már nem tartotta, a konyha sem volt kóser, sőt, sertéshúst is evett. De volt széder, és volt jam kiper [Jom Kipur] és volt rasa sone [Ros Hásáná]. Az anyukám az évi szabadságát mindig ezekre az őszi ünnepekre vette ki. Amikor különköltöztünk, akkor is mindig megtartottuk anyunál. Mostanában én vagyok a családból a legvallásosabb. Szédert tartok, rasa sonét. Minden maszknál [mázkir] ott vagyok a templomban, és nagyünnepeken a Hegedüsben. Gyertyát gyújtok pénteken, de kóser konyhát nem viszek. A gyerekeim már gyertyát sem gyújtanak. De azért öntudatos zsidók lettek. Mindkettőnek a Dohány utcában volt az esküvője, az egyiknél Scheiber rabbi volt, a másiknál Schőner. Minden évben együtt megyünk le Salgótarjánba, az auschwitzzi évfordulóra. Jönnek az unokák is.